

รวมเรื่องสั้น ชุด

เราตกอยู่ใน สมรภูมิรบ อีกครั้ง

รวมเรื่องสั้นสะท้อนทุกแง่มุมของชีวิต
ในโลกยุคปัจจุบันที่เราตัวนตกอยู่ใน
สมรภูมิรบของตัวเอง

“เล่าวี”

รวมเรื่องสั้นชุด

เราตกอยู่ในสมรภูมิรบอีกครั้ง

“ลาวรี”

© สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้

มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2554

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ลาวรี.

เราตกอยู่ในสมรภูมิรบอีกครั้ง. - กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2554.

184 หน้า.

1. เรื่องสั้นไทย I. ชื่อเรื่อง.

895.91301

ISBN 978-616-510-145-5

ราคา 135 บาท

จัดพิมพ์โดย

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

668-676 ถนนจรัญสนิทวงศ์ เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2435-1671-2, 0-2435-5789 โทรสาร 0-2434-6812

<http://www.praphansam.com>

ผู้ก่อตั้ง : สุพล เตชะธาดา

คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศิริวัฒน์นางวษา,
กิตติรัตน์ ณ ระนอง, ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทรร เตชะธาดา

กรรมการผู้จัดการ : อาทรร เตชะธาดา

บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริเพ็ญ ชัยสนธิ

แบบปกและรูปเล่ม : นพพร คงสอน

พิสูจน์อักษร : พัดชา เพ็ชรรุ่งเรือง

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

1858/87-90 ชั้น 19 อาคารเนชั่นทาวเวอร์ ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา-ตราด เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9 www.se-ed.com

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

คำนำสำนักพิมพ์

โลกหมุน เวลาเปลี่ยน สังคมเคลื่อนไป คนเคลื่อนตาม คนส่วนใหญ่เคลื่อนไปทางใด สังคมย่อมเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกันอย่างปฏิเสธไม่ได้ เช่นนี้มีหรือที่ส่วนน้อยจะต้านแรงของส่วนใหญ่ได้ไหว... แม้จะมีบ้างที่พยายามต่อสู้แล้วก็ตาม...

“เราตกอยู่ในสมรภูมิรบอีกครั้ง” รวมเรื่องสั้นหลากหลาย สะท้อนปัญหาหลากหลายของเพื่อนมนุษย์ต่างสถานะ อันอุดมไปด้วยความขมขื่น เมื่อต้องเผชิญหน้ากับความเปลี่ยนแปลงของสังคมอยู่ทุกขณะ ทั้งปัญหาในระดับประเทศ หรือปัญหาในระดับบุคคล เล็กบ้างใหญ่บ้างตามแต่โลกจะนิยามไว้ ทั้งที่แสดงตัวให้เห็นชัดเจน หรือเร้นกำบังอยู่ตามซอกหลืบต่างๆ ที่ผู้เขียน ‘เสาวริ’ ได้บรรจงถ่ายทอดออกมาด้วยวิธีการแสนแยบยล ไม่ว่าจะสื่อแบบตรงไปตรงมา หรือซ่อนนัยบางอย่างให้ได้ขบคิดตีความ

ก็ล้วนส่งผลให้อักขรทุกตัวที่ปรากฏบนหน้ากระดาษแต่ละหน้าแต่ละบรรทัด สัมผัสได้ของมันได้อย่างมีพลัง นำพาผู้อ่านไปสัมผัสกับเรื่องราวเหล่านั้นด้วยความประจักษ์ชัดเจน ช่วยคลี่คลายให้เรากลับมาคิดทบทวนว่า แท้จริงแล้วเรตกอยู่ในสมรภูมิรบอีกครั้ง หรือเราไม่อาจจะหลุดพ้นจากสมรภูมิรบไปได้เลย อย่างน้อยก็สมรภูมิที่อยู่ภายใน อยู่ข้างในใจของเรานี่เอง ที่มันกระทบรบกวนกัน อยู่มีเคยหยุดหย่อน

สำนักพิมพ์ Woman Publisher ขอแสดงความหมายทำท้ายสำนึกที่บรรจุอยู่ในหนังสือเล่มนี้ สู่มิตรผู้สันทัดใจของท่านผู้อ่าน เพื่อให้เข้าใจเหตุและผลของการเคลื่อนไหวในวิถีของตัวละครแต่ละตัวที่แม้บางครั้งดูจะห่างไกลจากประสบการณ์ของท่านผู้อ่านนัก แต่มันก็กลับซ่อนซุ่มรหัสบางอย่างที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเราทุกคนอย่างไม่อาจโต้แย้งได้

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี

Woman Publisher

สารบัญ

เราตกอยู่ในสมรภูมิรบอีกครั้ง	13
ช่าบายตีบ	42
กฎข้อที่สาม	69
มงกุฎแก้ว	88
แท่งแก้ว ทีชเชอร์	111
ฉันเป็นเพียงผู้ปลดปล่อยความเศร้าเท่านั้น	126
ลายไฉ่	139
รอยเงา	153
สันชาตญาณ	172

เราตกอยู่ในสมรภูมิรบอีกครั้ง

พิมพ์ครั้งแรก : ที่นี่

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย สิ่งทั้งปวง ลุกเป็นไฟไปหมดแล้ว ... ลุกเป็นไฟเพราะอะไร ... เพราะไฟ ราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ... เพราะชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส...”

“เณรโต้ง เณรเดช เณรถิต หลวงพ่อเรียก รีบไปเร็ว” หลวงอาเทพเดินมาบอกที่บ่อน้ำหลังวัด สามเณรน้อยทั้ง สามวิ่งฉิวรปลิ้วมาหาหลวงพ่อบรรพชิต์ หอบจนจุกบาน

“หอบแฮกเหมือนหมาเขี้ยวนะ” ท่านว่า เณรถิต ค้อนหลวงพ่อบรรพชิต์ หลวงพ่อเหลือบเห็นพอดี ท่านเงื้อสันมือขึ้น ปากพูดว่า

“เป็นพวกบัณฑิตเขาก็คือหรือเงร เดียวเถอะ”

“เปล่าครับ หลวงพ่อ ก็หลวงพ่อบอกว่าซะแรง”

หลวงพ่อดมมือลง หน้ายังดู

“จะว่าแรงว่าเบาอย่างไร เงรก็ไม่ใช่ว่าผู้หญิงที่จะมา
ทำท่าทางอย่างนั้น อยู่ในสมณเพศถึงจะเป็นเงรก็ต้อง
สำรวมกิริยา สำรวมใจ”

เงรสถิตหน้าแดง หลวงพ่อมองแล้วส่ายหน้า เงร
อีกสองก้มหน้านิ่ง

“จะไปเรียนบาลีเพิ่มมั๊ย” หลวงพ่อกถาม

“บาลี” เงร देखทวนคำ ตาโต ส่วนเงรไต่งย่นพั้ง
เงียบๆ

“หลวงพ่อบุญคุณท่านมาชวนให้ส่งเงรสักสองสาม
รูปไปเรียนที่กรุงเทพ”

“กรุงเทพเขียวนหรือครับ” เงร देखท่าท่าผ่อ

“ไปเถิด เงร” เสียงของท่านอ่อนลง

สามเงร देखท่าท่าครุ่นคิดก่อนจะพูดว่า “ถ้าเงร
ไต่งไป ผมก็ไปครับ”

“เงรไต่ง” หลวงพ่อบั่นมอง เงรไต่งตอบว่า “ผมไม่
อยากไปครับ คิดถึงหลวงพ่อบ”

“เงร...” หลวงพ่อบุญคุณเงรเบา “มานี่ซิ” เงรไต่ง
เดินเข้าไปหาหลวงพ่อบ

“เงรเถี่ย วิชาความรู้ณะไซจะมีโอกาสร่ำเรียนกันได้

ง่าย ๆ บางคนมีโอกาสแต่ไม่มีสติปัญญา บางคนมีสติปัญญาแต่ไม่มีโอกาส แต่เรามีทั้งสติปัญญาและโอกาส จะไม่ฉกฉวยไว้ที่เดียวหรือ”

หลวงพ่อบุ๊ตเช่นนั้น เณรโต้งจึงตัดสินใจที่จะเข้ากรุงพร้อมกับเพื่อนเณรทั้งสอง ก่อนเดินทาง หลวงพ่อประสิทธิ์เป็นห่วงเณรเถิด ท่านพูดว่า

“เณรเถิดนำสงสาร สติปัญญาไม่คมคายเหมือนคนอื่นเขา ดูแต่หม่อมจิวรเถิด กว่าจะเสร็จหมอนแล้วหมอนอีก...”

เณรโต้งกับเณรเดชอมยิ้ม นึกซ้ำทุกครั้งทีเณรเถิดจะต้องหม่อมจิวรออกไปปิตนบาด หลวงพ่อสอนให้หม่อมคลุมซึ่งง่ายกว่าหม่อมตองหรือหม่อมจับจับ แต่เณรเถิดก็มีปัญหาทุกครั้ง นี่ไม่นับการหม่อมตองที่ทำเอาทุกคนลืมนำรวมกายวาวา ใจ เมื่อเห็นเณรเถิดบรรจงจับจับจิวร กรีดนิ้วยามเปลอจนพระเณรเมื่อหายช้ำก็เฉื่อยระอา เพราะทำเอาญาติโยมที่มาอรับไปฉันทะใจตุ้มๆ ต่อมๆ กลัวไม่ทันฤกษ์

“เรื่องเรียน เณรโต้ง เณรเดช ก็ช่วยเณรเถิดด้วย ให้นั้ได้นั้กรรมตรี โท เอก ได้เป็นมหา แต่อย่าเป็นหมานะ” หลวงพ่อนั้นเสียง เณรเถิดอมยิ้มทั้งน้ำตา สามเณรทั้งสามรับคำหลวงพ่อนั้นเหมาะ

แรกมาถึงวัดใหญ่ในเมืองหลวง ทั้งสามตื่นตื่นทำเนื้อทำตัวไม่ถูก วัดช่างใหญ่โตโอฬารเต็มไปด้วยพระเณร ถนนหนทางก็เป็นคอนกรีตติดกับวัดป่าที่จากมา คน

มาทำบุญก็เต็มไปด้วยคนมีระดับฐานะดี ดูจากหน้าตา
ผิวพรรณ การแต่งกาย และพาหนะที่ใช้

“วัดอะไรไม่รู้ใหญ่โตไม่เคยพบเคยเห็น” สามเณร
สถิตพิมพ์ หลวงพ่อประสิทธิ์พาสามเณรเข้าไปในกุฏิ
เณร देखแสดงอาการตื่นเก็บไม่มิด

“โอ้โฮเฮะ...” เณร देखลี้มการสำรวจกาย วาจา ใจ
เมื่อมองเห็นกุฏิเจ้าอาวาสหลังใหญ่เป็นห้องกระจก
ทันสมัยสวยสดงดงาม แล้วยังตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์
เพียบ

“...มีแอร์ มีเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วนั่นอะไรอีกนะ...”
เณร देखชี้มือไปที่เครื่องแฟกซ์ เณรสถิตพูดเสียงเบาว่า

“เขาเรียกเคื่องแฟกซ์”

“ใช้ทำอะไร”

“ไม่รู้สิ เคยเห็นกระดาษมันไหลออกมาได้”

“นิมนต์รับหลวงพ่อ ท่านมาจากวัดป่าเขาเขียว
ใช้ไหมครับ” ภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งเดินค้อมตัวเข้ามา ทำทาง
อ่อนน้อมต่อพระผู้ใหญ่วิ่งเบื้องหน้า แม้แต่สัมผัสเสียงก็ฟัง
ไพเราะเสนาะหู เณรน้อยมองอิริยาบถอันสง่างามของ
ท่านด้วยเลื่อมใส รูปร่างสูงโปร่ง ผิวพรรณขาวสะอาด
ใบหน้ามนสวยงามเหมือนภาพเขียนพระสงฆ์ในพุทธ-
ประวัติ ข้อสำคัญท่านห่มจีวรจับจีบได้สวยงามมาก
หลวงพ่อประสิทธิ์พยักหน้ารับ ภิกษุหนุ่มก้มลงกราบ

พระอาวโศ

“ท่านเจ้าอาวาสกำลังมาครับ เชิญหลวงพ่อนั่งพักก่อน” ภิกษุหนุ่มรินน้ำเย็นจากโอ่งใส่แก้วสี่ใบ บอกเถรว่าให้ฉันน้ำ ส่วนตัวเองถวายให้หลวงพ่อบริสุทธิ์

“ฉันน้ำก่อนครับหลวงพ่อบริสุทธิ์ เดินทางกันมาเหนื่อยๆ”

ระหว่างนั้น เจ้าอาวาสแห่งวัดเนินโสนน้อยก็ก้าวเข้ามา ท่านอายุมากแล้วประมาณหกสิบ ใบหน้าเฉยนิ่ง คิ้วขมวดมุ่นตลอดเวลา ท่านสวมแว่นตาสีชา ดวงตาสองข้างดูแปลก ไร้ประกายในดวงตาซ้าย ส่วนดวงตาข้างขวาดูวาวดูตื่น สรุปลแล้วดูน่ากลัวเพราะดวงตาสองข้างจมอยู่ในเบ้าลึก เณรสถิตหลบสายตาหลวงพ่อบริสุทธิ์ไม่ค่อยชอบ ขึ้นหน้าสักเท่าไร ดวงตาข้างไม่มีแววปรานีเหมือนหลวงพ่อบริสุทธิ์แห่งวัดป่าเขาเขียวสักนิด

พระผู้ใหญ่กับสาวทักทายกัน ถามสารทุกข์สุขดิบ จากนั้นหลวงพ่อบริสุทธิ์บอกให้เณรน้อยกราบท่านเจ้าอาวาส กราบหลวงพ่อบริสุทธิ์แล้ว ถึงได้รู้จักชื่อหลวงพ่อบริสุทธิ์ชื่อใจ้อ ส่วนเจ้าอาวาสรู้จักในชื่อหลวงพ่อบริสุทธิ์สงสัยจะเหนียวสมชื่อ สามเณรสถิตคิดในใจ เสร็จธุระแล้ว หลวงพ่อบริสุทธิ์เตรียมตัวขึ้นรถ สามเณรทั้งสามเดินออกมาส่ง เณรสถิตทำปากเบะเหมือนจะร้องไห้ หลวงพ่อบริสุทธิ์ยกมือลูบศีรษะเณรเจ้าปัญหาสายตาท่วงโย ก่อนจะเดินทางกลับ

ทั้งสามได้รับความเมตตาจากหลวงพี่ใจอ่อนจนเป็นความประทับใจแรกที่ไม้อาจลืมโดยเฉพาะเนรสถิตที่ถึงกับเอามาพูดไม่รู้เบื่อ

“อีกไม่นาน ฉันจะบวชเป็นภิกษุเหมือนหลวงพี่ใจอ่อน”

คำคืนแรกของการมาอยู่ที่วัดใหม่ในเมืองหลวงทำเอาเนรทั้งสามนอนไม่หลับ หลวงพี่ใจอ่อนแวะมาหาอีกครั้งหลังกลับจากรับนิมนต์ไปสวดในงานศพของผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง เอาของใช้ที่จำเป็นมาให้ สอนถึงการปฏิบัติกิจของเนรที่นี้ ดูท่านสงบ พูดเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เนรเดชะถามว่า

“หลวงพี่บวชกี่พรรษาแล้วครับ”

“สิบหก”

“ตั้งแต่เป็นเนรเลยหรือครับ” หลวงพี่พยักหน้าเนรเดชะถามต่อ “หลวงพี่เป็นคนกรุงเทพหรือครับ”

“เปล่าหรอก หลวงพี่เกิดและโตที่นครสวรรค์ พออายุสิบเอ็ดขวบก็บวชที่วัดในหมู่บ้าน อยู่ได้สองปีก็มาเรียนต่อนักธรรมที่นี้”

“คิดถึงบ้านไหมครับ” เนรสถิตถาม ดวงตากลมแป๋วจ้องมองขวัญใจตัวเอง หลวงพี่อมยิ้มมองเนรพลัดถิ่นหน้าตาเหอเหอรา “ก็เป็นแค่ช่วงแรกๆ เท่านั้น เป็นธรรมดาโลกนะเนร”

เนรสถิตมองหน้าหลวงพี่ ปลายปลี้มออกนอกหน้า

“แล้วหลวงที่ทำยังไงครับ” หลวงพี่รูปร่างมอซุ่ม ซี่มือ
ไปข้างฝาที่มีรอยถ่านเขียนติดฝาผนังไว้ เณรทั้งสามหัน
ไปมองข้อความสีดำนั้นพร้อมๆ กัน

จากห้องนาแนวไพรไกลสุดภู
จากที่อยู่อันหอมช่อพอบหิว
จากอดีตที่คับแค้นแสนมืดมัว
จากครอบครัวจากพ่อแม่ดุจแพลลย
จากชีวิตด้อยต่ำซ้ำเดี่ยวโดด
จากความโหดโศกเศร้าสุดเหงาหงอย
จากคืนใดไร่นาจากป่าดอย
จากคนหนึ่งซึ่งคอยให้กลับคืน
จากความซำระกำทรวงที่น่วงหนัก
จากความรักในความหมายกลายเป็นอื่น
จากชีวิตที่แสนจนทนกล้ำกลืน
จากความขึ้นที่เพียรฝันอันจากมา
สู่อ้อมอกศาสนธรรมนำชีวิต
หมายลิขิตชีวิตต่ำให้ล้ำค่า
บางครั้งก็ต้องทนกินพริกปนป่นน้ำตา
ก็ซึ่งใจอยู่ว่าเข้ามาเรียน

อ่านจบ หันมาอีกที หลวงพี่ใจอึดใจเดินจากไปแล้ว เห็น

เพียงชายจิวรโหวๆ ลับตาไป สามเณรทั้งสามมองตากัน
ปริบๆ เณรเดขท่าตาแดงก่อน จากนั้นเณรติดก็ปล่อยโฮ
ออกมา ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงสั่นปนสะอื้นว่า

“หมายลิขิต-ชีวิตต่ำ-ให้ล้ำค่า ฮือ ฮือ ฮือต่อไปนี่ฉัน
จะตั้งใจเรียน จะไม่มีใครดูถูกฉันได้อีกแล้ว คอยดูนะเณร
โต้ง เณรเดข ฉันจะเรียนจนได้มหาปะ-เรียนเก้าประโยค
แล้วฉันจะห่มจีวรพันลูกบวบให้สวยงามเหมือนหลวงพี่
ใจอู้” น้ำตาเณรติดหยดแถมะ

คืนแรกผ่านไปด้วยความเศร้าครั้นหุดและความมุ่งมั่น
ของเณรสถิต สำหรับเณรโต้ง เขานอนตาลอยมองเพดาน
คิดถึงหลวงพ่อประสิทธิ์ คิดถึงวัดเล็กๆ กลางป่า คิดถึง
เทือกเขาตะนาวศรีที่โอบล้อมภูมิประเทศเล็กๆ แถบนั้นไว้
ในอ้อมกอด เขาจะเรียนได้เปรียบที่ประโยคเป็นเรื่องที่
สุดรู้ แต่ถ้าหลวงพ่อรู้ถึงความมุ่งมั่นของเณรติดหลวงพ่อ
คงภูมิใจ เณรโต้งนึกถึงรอยยิ้มของหลวงพ่อที่แฝงด้วยแวว
กังวลและคำพูดสั่งเสียก่อนเดินทางเข้าเมืองหลวง

“เณรติดน่าสงสาร สถิตปัญญาไม่คมคายเหมือนคน
อื่นเขา ดูแต่ห่มจีวรเถิด กว่าที่จะเสร็จหมอนแล้วหมอนอีก...”

“คนที่ไม่ได้เรื่องอาจเป็นผมก็ได้ครับหลวงพ่อ” เณร
โต้งพูดกับตัวเอง

ดวงดาวกะพริบวิบวาวอยู่เบื้องบน สารเณรทั้งสาม
ถูกปลุกขึ้นมาตั้งแต่ตีสี่ครึ่ง เตรียมตัวเข้าทำวัตรเช้า ที่

วิหารเจ้าคุณเทศมณเฑียร เสียงสวดมนต์ทำให้สติของสามเณร ทั้งสามกลับมามีอีกครั้ง เณรไต้งนึกถึงคำสอนของหลวงพ่อบรรพาสัทธา

“ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เราก็ก้าวเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าองค์เดียวกัน”

อรุณเบิกฟ้า เห็นลำแสงอ่อนนุ่มงมงามพวยอยู่ด้านบูรพาทิศ จิตใจเริ่มฮึกเหิม สามเณรน้อยทั้งสามเปลี่ยนการห่มจีวรเป็นปิดไหล่มัดชิด ออกเดินบิณฑบาตอยู่ริมถนนคอนกรีตที่เต็มไปด้วยดีกรามบ้านช่องหนาแน่น แสงไฟฟ้าริมทางสู้ไม่ได้กับหมุดดวงดาราที่บ้านเกิด ลมเมืองหลวงผสมกลิ่นคาร์บอนนอกไซด์โชยพลิวสัมผัสได้ รถเมล์ล่อจูงตั้งแต่ตีสี่ ผู้คนสาวเท้าเดินจ้ำอ้าวแบบตัวใครตัวมัน หลวงพี่ใจดีเดินนำหน้า ท่ามกลางความวุ่นวายยามเช้า แต่ท่าทางของหลวงพี่กลับสงบสบายความรื่นรมย์ในใจสามเณรทั้งสามได้เป็นอย่างดี กระนั้นไม่วายที่เณรไต้งจะคิดถึงสายหมอกยามเช้า และชาวบ้านที่มายืนรอใส่บาตรริมทางเดินชายเขา ที่ซึ่งมีสายลมอ่อนเบาเย็นชื่น ขณะที่พระอาทิตย์ดวงกลมโตสีแดงเพลิงจะโผล่พ้นขอบฟ้า มองไปเบื้องหน้าเห็นทิวเขาลิบๆ ต่างกับยอดตึกสูงลิบล็อกจากไฟเขียว ไฟแดง และแสงไฟจากอาคาร กลับจากบิณฑบาต สามเณรบ้านนอกรู้สึกหายใจติดขัด อากาศในเมืองหลวงแตกต่างจากอากาศบริสุทธิ์ที่จากมา ร่างกาย

สามเณรน้อยยังไม่เกิดการปรับตัวจึงเกิดอาการกะปลก-กะปลี้ยไม่แจ่มใส ทั้งหมดอยู่ในความใส่ใจของหลวงพี่ใจดี

“เอาบาตรมาวางไว้ตรงนี้” หลวงพี่บอกเสียงเรียบ แม้สายตาจะแสดงความอาทร แต่การปฏิบัติยังอยู่ในวินัยที่เคร่งครัดเสมอ

“ทุกคนต้องปรับตัว ไม่ว่าจะเป็พระหรือสมรवास ไม่มีที่ไหนถูกใจเราไปเสียทั้งหมด ถ้าเราไม่ปรับตัว เรา จะอยู่ที่ไหน อยู่กับใครก็ได้ทั้งนั้น” หลวงพี่วางบาตร บริเวณใต้ถุนของวิหารเจ้าคุณพิชัยพร บรรดาพระภิกษุ สามเณรทั้งหลายเดินเข้ามานั่งเรียงเป็นแถว กราบพระพร้อมกัน จากนั้น สามเณรทั้งสามก็ขุดมุนกับการเปลี่ยน การหม้อจิ๋วใหม่เปิดไหลด้านขวา

หม้อจิ๋วเสร็จ หลวงพี่อ่นนำสวดมนต์ สามเณรสถิตไม่เป็นอันสวด สายตามองอาหารที่ไปบิณฑบาตมา พร้อมกับทำท่าหิว สามเณรเดซต้องแอบหยิกต้นแขนเบาๆ เป็นการเตือนสติ

ที่วัดป่าเขาเขี้ยวนั้นการฉันจะรวมอาหารทุกอย่าง ลงไปในบาตร ทั้งขนมหวานและกับข้าว แยกผลไม้ไว้ต่างหาก แต่ที่นี้กับข้าวอยู่ในสำรับเป็นชุดทำให้น่ารับประทาน กว่ากัน เณรสถิตรู้สึกถูกอกถูกใจเป็นพิเศษ เขามองแกงมัสมั่นไก่ที่น้ำแกงเป็นสีแดงหอมฉุย เห็นชั้นมันฝรั่งหนา

สี่เหลี่ยมทองเฝส่ขึ้นมากับอกไก่เนื้อขาวนวล เมื่อเลื้อน
สายตาไปอีกจาน เห็นต้มยำปลาช่อนไข่ปลาลอยเป็นท่อน
ลาบหมูหอมกลิ่นข้าวคั่ว โขยย่น้ำลาย ... อารมณ์เด็ก
บ้านป่ากระโจนเข้ามาแทนที่อารมณ์สามเณรที่เดินตาม
รอยพระพุทธองค์ หลวงพี่ใจอ้่มองสามเณรอย่างรู้ทัน ท่าน
จั้นอาหารเจียบๆ เรียบร้อย ตักอาหารแต่น้อยพอคำ ไม่พูด
พิจารณาอาหารอย่างช้าๆ จั้นเพียงนิดเดียวท่านก็วางช้อน
และยกน้ำขึ้นดื่ม เล่นเอาสามเณรสถิตถ้อช้อนค้าง ในเมื่อ
ไอดอลของสามเณรน้อยซิงอ้่มเสียแล้ว สามเณรถึงกับ
สะดุด นี่คือการสอนโดยการกระทำให้ดู สำหรับหลวงพี่
เหนียวท่านเจ้าอาวาส ท่านถลิ่งตาอันดูต้นภายใต้แวนตา
สีชาใส่สามเณรที่ไม่สำรวม ยิ่งเพิ่มความรูสึกซิงซังแก่
สามเณรสถิตเป็นอย่างยิ่ง

“เราจั้นอาหารเพื่อให้เกิดเรียวแรงและปัญญาใน
การปฏิบัติธรรม ถ้าเราจั้นมากเกินไป ก็จะเกิดโทษภัยได้ ถ้า
เราลุ่มหลงในอาหาร จิตใจก็เต็มไปด้วยกิเลสที่พอกพูน
ขึ้นทุกวัน เรามาบวชในเพศสมณะนี้ก็เพื่อละกิเลสอันนำ
ไปสู่ทางเสื่อมไม่ใช่หรือเณร” หลวงพี่ใจอ้่มไม่ได้สอนใน
ทันที แต่รอเวลาให้ข้าวเรียงเม็ดเสียก่อน เณรสถิตก้มหน้า
รูสึกอับอาย ทั้งผิดหวังในตัวเองที่ทำให้หลวงพี่เห็นในสิ่งที่
อัปยศ

“เข้าห้องเรียนได้แล้ว” หลวงพี่บอก

ชั่วโมงบาลี หลวงพี่ใจอี้เป็นผู้สอน สำหรับเปรียญธรรม 1-2 ด้วยความหัวไว สติปัญญาแจ่มใส เณรตั้งใจเรียนรู้อย่างรวดเร็ว ผิดกับเณรเดชและเณรสถิตที่ทำท่าจะไปไม่รอด แต่หลวงพี่ก็ให้กำลังใจเสมอ

“อดีตสหโธ อัญญุสทโธริยะ ไม่มีเสียงอื่น เชื่อว่าสามารถแผ่ไปทั่วสรีระของบุรุษทั้งหลายและตั้งอยู่เหมือนเสียงหญิง เหตุนั้นพระผู้มีพระภาคจึงตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย เราไม่เห็นเสียงอื่นแม้สักอย่าง อันจะยึดจิตของบุรุษตั้งอยู่เหมือนเสียงหญิง นะภิกษุทั้งหลาย...”

ชีวิตของสามเณรน้อยทั้งสามวนเวียนอยู่เช่นนี้ ตื่น ตีสี่ครึ่ง ทำวัตรเช้า ออกบิณฑบาต ฉ้นเช้า เรียนปริยัติ ฉ้นเพล เรียนปริยัติ ทำวัตรเย็น ไม่ว่าจะเรียนรู้อะไรไม่รู้เรื่อง แต่หลวงพี่ใจอี้ยังเป็นไอดอลของสามเณรสถิตอยู่เสมอ

อยู่วัดในเมืองหลวงได้ไม่กี่วัน สามเณรทั้งสามเริ่มรับรู้ถึงความผิดปกติ สามเณรเดชบอกว่ามีนักข่าวมากันตรึม

“วัดนี้ดัง” เณรเดชว่า เณรติดพ้อออกจากห้องเรียนบาลีก็ชอบไปด้อมๆ มองๆ เห็นนักข่าวสะพายกล้องตัวใหญ่ แต่งตัวเท่าท่าทางคล่องแคล่ว รถข่าวที่วิสีทุกช่องจอดอยู่เป็นจุดๆ เณรติดเดินป่วนเปื้อนสักพักก็ได้ข่าวมาบอก

“เจ้าอาวาสท่านได้ตำแหน่งเป็นพระครู นักข่าวก็

เลยมาทำข่าว”

“โอ้โฮ” เณรเดชทำเสียงตื่นตื่น หลวงพี่ใจอี้เดินมาข้างหลัง กระแอมเบาๆ เณรทั้งสองสะดุ้ง

“การสำรวจมกาย วาจา ใจ เป็นคุณสมบัติของพระและเณร” พุดจบท่านมองไปที่กุฏิหลวงพ่อ

“นักข่าวแน่นเลยครับ” เณรเถิดว่า หลวงพี่พยักหน้า

“เข้าห้องเรียนได้แล้ว” หลวงพี่เดินนำ เรียนไปได้ไม่นาน หลวงพี่สำรวจมาตามหลวงพี่ใจอี้บอกว่าหลวงพ่อเหนียวให้ไปที่กุฏิ จึงจับบทเรียนวันนี้แต่นั้น หลังทำวัตรเย็น เณรเถิดบอกเพื่อนสามเณรทั้งสองว่ามีข่าวใหม่

“เณรรู้มั๊ย นอกจากนักข่าวจะมาทำข่าวเรื่องตำแหน่งใหม่ของหลวงพ่อแล้ว ยังมาทำข่าวเรื่องอะไรอีก”

“จะไปรู้หรือเณรเถิด บอกมาเร็วๆ ดีกว่า” เณรเดชเร่งเณรไต้ตั้งใจฟัง

“ได้ยินหลวงพี่สมคิดพูดว่า หลวงพ่อกูกล่าวหาว่าเสพเมณุนกับหญิงหม้าย”

“เสพเมณุน!” เณรเดชเสียงดัง เณรเถิดใช้นิ้วชี้จ่อริมฝีปาก ทำปากจู๋ “จี้...อย่าเสียงดัง เตียวหลวงพี่ใจอี้ได้ยินคือฉันได้ยินมาอย่างนั้นจริงๆ และฉันก็เชื่อว่าน่าจะเป็นเรื่องจริง” เณรเดชพยักหน้าหงึกๆ เห็นด้วย

“ฉันไม่เชื่อหรอก แล้วก็ไม่ต้องพูดเรื่องนี้อีกจะดีกว่า” เณรไต้พูด

...“ฉันไม่รู้อะไรสักซึ่งนักหรรอกเนรโด้ง เณรเคช สติ
บัญญัติฉันไม่เท่าเนรทั้งสอง อ่านบาติไม่ออก สันตฤต
ไม่เข้าหัว บัญญาทิบ ฉันรู้แต่ว่าฉันไม่ได้ทำผิดเท่านั้น” ...

เราตกอยู่ในสมรภูมิต่ออีกครั้ง

...“อ๊วชายข้าวต้ม ทำอาหารที่ปรุงสุกแล้ว เนื้อใ
เนื้อหมูพวกนี้ แม้หีบมาทำคอนตๆ อาจมีกลิ่นเหม็นคาว
ติดมือ แต่พอล้างออกก็หาย ไม่เหมือนค้ำขายเนื้อสด ล้าง
ไม่ออกมันเหม็นคาวจิตใจ” เสียหุ่นเคาะตะหนักกับกระทะ
เสียงดังก่อนจะจับด้ามกระทะยกขึ้นเขย่าวพลิกกลับไปมา
และเทใส่จาน...

กฎข้อที่สาม

...ความคิดผมพยายามตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ อาจจะตั้งแต่
เห็นข้าวงาม ราคาถูก แต่ประชาชนกินข้าวแพง หรือตั้งแต่
ผมขายข้าวได้แสน และจ่ายค่าปุ๋ยห้าหมื่น หักใช้น้ำสามหมื่น
หรือตอนที่ไฮ้เตนหมันตะโกนร้องเพลงดอกย้าว่า “เกษตรกร
แท้จริงเป็นกระดูกสันหลังของชาติ” อะไรทำนองนั้น...

ส่วนบาติบ